

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XXXI. ÉVF. 1931. ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUAM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Alleluja. — *Kupka Izabella*: Ecce Homo. — *Eöri János*: Szentmise violaszínen. — *Nemmo*: Az utolsó vacsora ereklyéi. — *Központi ügyv.-ig.*: Áprilisi szándékunk. — *Német István*: Alpesi téli világ. — *Krónika*.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak kegyelmekben gazdag boldog húsvétot kíván mély tisztelettel az

Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Újra a könyvpiacon *P. Szeghy Ernő* kármelita atya kitűnő munkája: **Szent Terézia és a kármeliták.**

Soha aktuálisabb nem volt ez a hatalmas munka, mint éppen napjainkban, mikor a modern technika, a XX. század gépembere, szédületes haladása ellenére is, amellyel látszólag merész vágyainak és büszke intellektusának igájába kényszerítette a természet erőit, — egyik katasztrófát a másik után szenvedti és a gépek vad berregésébe, a legújabb találmányoknak, a rádióknak, a kultúrörömlőknek hamishangú koncertjébe belejajdul a mai ember szivettépő kiáltása: nem erre van szükségünk! Valódi boldogságra vágyik a mi szívünk, lelkünk az Igazságot szomjúhozza, mindazt, ami örök! És a gépkultúrával szemben egyre jobban borul virágba a lelkiélet fája, egyesek és tömegek sietnek az örök forrásnak, a szent Eucharisztia-nak életvizéhez, hogy kielégítenek és ne szomjúhozzanak mindörökké!

Ennek az életvizére szomjúhozó, magasabb, teljesebb lelkiélet után vágyódó emberiségnek megfizethetetlen kincs ez a könyv. Érdekesítő előadás keretében tárja eléje egy megújuló szerzetesrendnek küzdelmét a véres reformációt előidéző, könnyelmű, meglazult szellemnek nemválogató, hadakozó soraival. Szinte a regény érdekességével hat az Egyház egyik legnagyobb szentjének, ávilai Szent Teréznek reformatori működése s az olvasót valósággal lebilincseli ennek a kivételes és rendkívül rokonszenves egyéniségnek a szerepe, oly markánsan rajzolta meg alakját a könyv kitűnő írója.

Ma jól cseng ez a szó: misztika! A boldogság és valódi lelkibéke után szomjúzó emberiség eped utána. Ha valaki fogalmat akar magának szerezni az igazi, tizenhárompróbás, keresztény misztikáról, vegye kezébe és olvassa el *P. Szeghy Ernő* pompás munkáját: *Szent Terézia és a kármeliták*. A kétkötetes munka ára 8 pengő és megrendelhető a győri kármelitáknál és a budapesti kármelitáknál.

A magyar lelkirodalom gyöngye: *P. Szeghy Ernő* kármelita atya fordításában: **Szent Terézia összes művei**. I—III. kötet.

Istent kereső lelkek szükségét érezték a komoly lelki olvasmányoknak mindenkor, de különösen napjainkban, mikor a nagy háború után az anyagi kultúra csödéje önként a lelkiekre irányította közönségünk figyelmét. Jelen mű ezt a szükségletet van hivatva kielégíteni.

I. kötet (491 oldal) adja *«A tökéletesség útját»*. Ugyancsak az első kötetben van *«A belső várkastély»*; ez rendszeres tárgyalása a misztikának s mint ilyen érthetőség, szépség tárgyában páratlan az Egyház irodalmában.

II. kötet (484 oldal) tartalma az *«Önéletrajz»*.

III. kötet (571 oldal). Ez *«Alapítások könyve»* beszámoló a sarutlan kármelita-reform elterjedéséről és azon zárdák alapításáról, melyekben a Szent tevéleges részt vett. A háromkötetes kiváló munka ára 16.60 P. Megrendelhető részletfizetésre is a győri s budapesti kármelitáknál, továbbá a Szent István-Társulatnál, Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Alleluja!

CSODÁLATOS SZÓ. A húsvéti diadalmas öröm kifejezése. Győzelem és hála érzete hozták létre. Ott hangzik mindenütt az anyaszentegyházban és akármilyen nehéz viszonyok között élnek is az egyház tagjai, az *Alleluja mégis igaz az ajkukon*: aki énekl, az hálával és lelkesedéssel telik el a jó Isten felénk hajló jósága és mindenható hatalma iránt.

Ezért van az, hogy miként egykor a folytonos halálveszedelemnek kített keresztények a katakombákban, most a vallást tüzzel vassal irtó szovjet katolikus templomaiban, sőt talán a börtönök mélyén is Alleluja születik az üldözöttek ajkán. És mi, sok baj és gonddal beárnyékolt lelkű magyarok s velünk sok más ország szenvedő munkanélkülei is fogunk-e az idén igaz Alleluját énekelni? Ó igen, biztosan fogunk. Mert a lélek érzi, hogy ez az ő joga, ez a szó az ő világába tartozik, amelyik fölötté áll ennek az életnek, sőt a legdiadalmasabb életnek, természetfölöttiségnek s az örök boldogságnak antifonája. A feltámadás ünnepén a halál gondolatától borzongó emberben a lélek örömpesve szemléli a megdicsőült üdvözítőben a saját föltámadását: lám ilyen leszek én is; nem tehet tönkre a földi baj és nyomorúság, mégis csak megfényesedem egykor én is, akit most az élet pora oly szürkére fest, akiben annyi a gyarlóság, akit úgy elcsúfított a bűn. Igen, Alleluja az én énekem s ezt is ott akarom elmondani az Eukarisztia előtt, mert a szentségi Jézus a mi Allelujánknak is örök ébresztgetője; az Ő jelenléte is egyik bizonyosságunk húsvéti győzelme felől. Az Eukarisztiára is abban a világosságban talált rá az egyház, mely Krisztus föltámadásának fényéből fakadt és a Szentlélek eljövetele által állandósult. Az Eukarisztia nekünk az egyszer és mindenkorra a föltámadás dicsőségébe öltözött Krisztust adja, igaz, hogy stigmásan, de megdicsőült sebekkel, hogy kinszenvedésének emléke is legyen, aminthogy minden kegyelem is, melynek az Eukarisztia a forrása, szenvedése árán szereztetett meg számunkra.

Az Oltárégyesület tagjai lélekben köszöntsék a világ összes tabernakulumaiban az emberek között lakó Ur Jézust és mintegy hírnökei legyenek az Allelujának a világ összes templomaiban az Eukarisztia előtt.

Dr. Mátrai Gyula.

ECCE HOMO...

Rút töviskoszorú szaggatja homlokát;
Meggyőzött teste ezer sebből vérzik...
Eccsurgó vére a szomszéd rögökre hull,
Cselkét sőtét, rettentő kínok lépik.
Káröröm, megvetés itt is osztályrésze,
Sóhaját durva gúnykacaj kíséri,
Egy szánó tekintet nem száll keresztjére,
És csak tengernyi kínja maradt meg Néki...
Ecce Homo! ... Ime az Ember!...

Függ a kereszten. Iájdalmak özönében,
S ím ajkát szeretet tartja lezárva...
Égő szomszéd lelkem örök üdvössége,
Ölelésemre karjai kitérve...
Könnye engesztelt a haragvó Istent,
Bűneim zsoldja ártatlan élete.
Érettem esdekel végső sóhaját,
S kihűlt Szívén a szeretet mély sebei
Ime a szeretet Királya!...

Szívem legmélyében képed, ó Szenevedő,
Mint drága ereklye, elrejtve vagy...
Cselkem leghebb vágya Feléd száll esengve,
Mert szeretlek Céged mondatatlan' nagyon!
Nyomod kérlek fejemre töviskoronádat,
Szívemhez szoritom átvert Szívedet!
Ó Iűzél Magadhoz szerelmed láncával,
Hogy tegyek itt s egykor mennyben is Ueled,
Ó szívem imádozt Királya!

Kupka Izabella.

Szentmise — violaszínben.

DINÉL jobban közeledik a nagypéntek, annál mélységesebb megrendüléssel éljük át szent hitünknek azt a tételét, hogy a szentmise valóságos megújítása az Úr Jézus keresztáldozatának. Mikor így nagybőjt idején, bűneink tudatában, ott vagyunk a violaszínben mondott szentmisén s följajánlaskor a pappal együtt imádkozunk: «Suscipe sancte Pater... Szentséges Atya, mindenható örök Isten, fogadd el e szeplőtelen áldozatot»... hitünknek tágranyílt szemével nézzük a Golgota véres tragédiáját s a tragédia vérző áldozatát. Mint a gyermeket a téboly környékezi, mikor szerető szülője valami váratlan szerencsétlenség következtében élete virágjában haldoklik, verejtékező homlokkal haláltusáját vívja s mikor a ravatalon kiterítve látja s elkíséri utolsó útjára: keresztül-kasul vágató gondolatai, szívbenyilaló érzései ebben a pár szóban oldódnak föl vagy csapódnak le: ó mennyire szeretett! — ilyenformán érezzük mi is minden szentmisén, különösen nagy-

böjtnben, a mi édes Urunk halálának megrendítő valóságát. Mindennap, ezer és ezer oltáron, itt, előttem is, újra meg újra fölláldozza magát az Úr Jézus érettünk! Ó mennyire szeretett! Az is sok volt, amit a keresztfá egyszer jelentett számára. Ha nagy dolog megszabadulni a pokol örök kínjaitól, ha nagy dolog örökösévé, várományosává lenni a gyönyörűséges mennyország-
nak — akkor mérhetetlenül sok, amit az Ő halála másrészt a mi számunkra jelentett. S ha most elgondolkodom azon, hogy a szentmise, ez itt és valamennyi, valóságos megújítása, megismétlése a keresztfááldozatnak, akkor föl kell kiáltanunk: ez már az isteni szeretetnek káprázatos tüneménye! Még gondolatnak is irtózatos!

Mekkora szeretet az például, ha egy halálraítélt helyett odaáll bírái elé a jóbarátja s azt mondja: én akarok barátom helyett meghalni — és meg is hal! Vagy mekkora szeretet az, ha az édesanya a saját élete árán menti meg gyermekét! Micsoda áldozat, ha a betegápoló tudja, hogy a ragályos beteg élete a saját halálát jelenti, mégis ápolja azt! Mily hősiesség: nyugodt szívvel, nyugodt lélekkel meghalni a harc mezején a hazáért, az otthon maradtokért! Mekkora nagylelkűség, mily áldozat az, mikor a misszionárius elhagyja édes otthonát, hazáját, búcsút mond szülőföldjének, édesapjának, anyjának örökre s elmegy messze idegenbe vad népek közé s bár komolyan figyelmeztetik előljárói, hogy valószínűleg a halál vár reá és... és mégis elmegy, fölláldozza magát. Ez aztán szeretet, ez aztán áldozat!

De mi ez mind az Úr Jézus szeretetéhez képest? Megijednénk, ha valahogy megtudnók, aminek csak a jó Isten a megmondhatója: az utolsó vacsora óta a mai napig hány szentmise volt már s mennyi lesz még! Ó hány-szor áldozza föl önmagát helyettünk — és ami a dolgot teljessé teszi: érettünk! Imádásunk jeléül föl kellene áldoznunk az Urnak mindenünket; annak elismeréséül, hogy a Teremtőtől kaptuk: az életünket is. Helyettünk azonban a tökéletes, az örök Főpap áldozza föl, adja oda önmagát. Hány-szor kellett volna egy-egy halálos bűn miatt meghalnunk — és Ő hal meg helyettünk. Hány-szor kellett volna már szemünket valósággal kisírnunk s önmagunkat véresre korbácsolnunk, hogy irgalmat kapjunk a megsértett Mindenhatótól — és engeszteléséül, mi helyettünk, miérettünk az Úr Jézus Krisztus hal meg a szentmisében újra meg újra!

Meghal mindennap. Összefoglalja e halálban minden szenvedését. S bár néma «Isten Báránya», mégis hangosan kiált: «Gyermekeim, híveim! Én mindennap lemondok titokzatos módon az életemről — és ti nem tudtok értem egynémely gyönyörűségről lemondani? Én itt a szent színek alatt elnémulok — ti nyelvetekkel egymást marjátok és Istent káromoljátok. Én nem hallok — ti gyönyörűséggel hallgatjátok a szemérmetlen, parázna beszédek. Az én kezeim mozdulatlanok — ti a másé után nyultok. Az én lábaim nem lépnek — ti tilos helyre, a bűn után futtok. Az én szívem kihült — a

tietek ég, de a gyűlöletből. Én lehúnytam szememet — ti láttok, de leginkább másoknak a hibáit . . .

Ilyen és hasonló panaszokat hallhat a lélek úrfelmutatástól áldozásig, ha odafigyel és hallgatódzik. A keresztfán kétszer szólott Urunk — a szent-misében is van mondanivalója elég. Édes Megváltóm, ezután érzékeny lélekkel figyelek oltárodra. Panaszaidat, figyelmeztetéseidet, miket végtelen szereteted mondat veled, szent mohósággal hallgatom . . . És kedvedért, nem is annyira önmagam hasznáért, mint szereteted viszonzásaképen, minden nap megtagadom, megfélekezem önmagamat, naponta lemondok valamiről. Tudom, hogy örülsz ennek az én kis áldozatomnak . . .

A halálnak természetes folytatása a temetés. Üdvözítőnket is levették a keresztről, miután meghalt; anyja ölébe, majd a sírba helyezték. Valahogy így is elgondolhatom szentáldozásomat az ilyen violaszinben mondott miséken. A kenyér és bor színében önmagát titokzatos módon föláldozó Úr Jézusnak méltó sírhelyről kell gondoskodni: a szílvünk legyen sírja a szentáldozásban, érintetlen, féltve őrzött, kitisztogatott sziklásír és ne az ördög barlangja vagy poros, pókhálós odu . . . legyen olyan, amilyennek a próféta látta és kívánta: «és az ő sírja dicsőséges lesz» (Iz. 11¹⁰). A hit lámpája ragyogja be e sírboltot, a föltámadás reményének szellője járja, a gyöngéd szeretet gyolcsain pihenjen az Úr Jézus teste, az áldozatos szeretet kenetei illatosítsák tagjait és pihenőhelyét . . .

Mikor nyelvemre és keblembe fogadom Krisztus testét a szentostyában, amennyire lehet, beleképzelem magam a fájdalmas Szűzanya helyzetébe s amilyen érzelmekkel ő fogadta ölébe, karjai közé a világ áldozatát, iparkodom én is úgy fogadni: részvétellel, mert szenvedett; örömmel, mert megváltott; gyengéden, mert megérdeimli . . . És minden bűnti misén a szentáldozásnál ilyenekről gondolkodom. Lelkemet eltöltik e gondolatok, kifogyhatatlan lesz újabb és újabb gondolatokban, szempontokban; találékony a figyelmességben.

A szentáldozás után pedig eltölt a boldog öntudat: eggyé lett velem és én övele. Eggyé lettem vele, beléje ojtattam mint ojtvány a törzsbe, szőlővessző a tőkébe. Bizony-bizony a szentáldozásban még bensőségebben leszünk Krisztus testének tagjaivá, mint a keresztségben. Itt szinte átveszük magunknak az Ő természetét. S minél többször fogadjuk az Urat, természetünk annál jobban áthasonul, átolvad az övébe: az övé nem hajlandó a rosszra, tehát gyengül a mi rosszra hajlandóságunk; Ő mindent tisztán lát, tehát egyre tisztul a mi látásunk is; a sátán egyre jobban fél tőlünk, mint tőle magától; szeretetünk, megszentelő kegyelmünk folyton növekszik, gyarapodik; s biztosíttatik boldog föltámadásunk.

Igazi nagybűnti célok . . . áldott lehetőségek!

Napközben gondoljunk néha arra: az Úr Jézusnak mit kellett volna

még adnia és nem adott? Így szeretni csak Isten tud! Boldogok vagyunk, mert Oltáriszentségünk van. Mi lenné velünk, ha nem volna! Szent hely, ahol ez van; szent mint a Szentek-szentje, mint az égő csipkebokor környéke! Áldott percek, amikor az Oltáriszentséghez közeledünk: mert az az Istenünk, életünk, üdvünk, mindenünk!

És ilyen hangulatban készülünk a másnapra.

Eöri János.

Az utolsó vacsora ereklyéi.*

Azt hisszük érdekelni fogja kedves olvasóinkat, hallani valamit azon tárgyairól, melyek az Eucharisztia szerzésekor Urunk Jézus Krisztus szent kezeiben voltak, vagy általa használtattak.

Három tárgyról fogunk szólni:

1. Az Úr asztalát fedő fehér terítőről.
2. A «paténáról» (tálcaszerű tányér), végül
3. a serleg- vagy kehelyről.

Az Úr asztalának terítője. Már Szent Ágoston felemlíti a zsidók azon szokását, hogy étkezéseik alkalmával *fehér* gyolcsot terítettek asztalaikra. A szenthagyomány úgy mondja, hogy az Úr Jézus utolsó vacsorájakor, a Szűz Mária által varrt terítő volt az asztalon. Könnyen elihető dolog, hiszen tudjuk, hogy a varrásnélküli palástot Szent Fia számára szintén Ő szötte. Hogyne varrta volna meg, talán még ki is hímezte — keleti szokás szerint — azt a terítőt, amely Szent Fia húsvét-ünnepi asztalát volt hivatva díszíteni.

Mily példa ez nekünk, modern nőknek, kik inkább forgatják a nem mindig jó könyveket vagy általunk nehezen megértett filozófiai munkákat, mintsem a házimunkát végző tüt.

Franciaországban lévő Vienne nevű városkának Szent Mórról nevezett templomában őrzik e drága ereklyét, amelyet «*saint mantel*» név alatt tisztelnek. Hajdanában Húsvét- és Pünkösdkor e kis várost oly nagy számban keresték fel jámbor zarándokok, hogy alig tudták őket még magánházakban is elhelyezni és a tömegek a templomokban és a tereken a szabad ég alatt töltötték el az éjszakát.

A nagy forradalom alatt ellopták róla azt az ezüstlapot, amellyel e drága ereklyét lefedték, de magát a terítőt sikerült megmenteni. Bonald püspök még legutóbb is hitelt teljesen érdemlő okmányokkal be tudta bizonyítani ez ereklye valódiságát.

A *Paténa*. Tudnivaló, hogy a zsidóknál halálbüntetés terhe alatt tiltva volt Pászka = Húsvét ünnepén kovással készült kenyeret enni. «*Azyme*»-nek nevezik a mi általunk is ismert «pászkát». E kenyérüknek 20—25 cm

* Devaux Prosper: Eukarisztia a századokon át c. munkájából.

átmérőjű kerek lapos alakjuk van. Igen valószínű, hogy Krisztus Urunk ily pászkatákon szentelt (váltogatott át) az utolsó vacsora alkalmával. A hagyomány szerint ez alkalommal egy lapos szélnélküli tálat használt, részint a kenyér számára, részint a felaprított darabok elhelyezésére.

Ez ereklyét Génuaiban, a Szent Lőrinc templomában őrzik és «sacro catino» név alatt ismeretes.

Kiváló tudással bíró régészek szerint e tál = «paténa», igen magas antiquitást mutat fel és az egész VI. században az a nézet ment át a közudatba, hogy e tál = paténát, Urunk Jézus az utolsó vacsoránál tényleg használta.

A keresztes hadakban résztvevő génuai katonák bukkantak reá 1101-ben, mikor Cesarea várost rabolták ki. E génuaiak a többi keresztesvitézeknek engedték át az összes arany és ezüst zsákmányt s maguknak mást nem tartottak meg, mint ez egyetlen darabot s oly nagy becsben tartották, hogy annak őrzésére egy külön lovagrendet alapítottak «Clavigerie» név alatt.

1809-ben Napoleon tette reá kezét és Párizsba vitette, de 1816-ban Génua visszakapta drága kincsét, amelyet azóta, úgy mint hajdan, a «Clavigerie» lovagok őriznek féltékenyen.

A székesegyházban tartják zár alatt, de érdekes, hogy e kulcsot nem a püspök vagy klérus gondjára bízzák, hanem a városházán a városatyák vigyáznak reá.

A serleg. Szó nem férhet ahhoz, hogy Krisztus Urunk ne egy serleget = kelyhet használt volna az utolsó vacsorán. Az Evangéliumban erre vonatkozó részek nem cáfolják meg e feltevést.

Nagyon természetes, hogy Urunk tanítványai a leghívatottabb őrzői voltak mindazon tárgyakra, melyek Jézussal voltak kapcsolatban.

Igy a serleget is féltő gonddal őrizték.

Több századdal később is mutatták Jeruzsálemben megforduló jámborzarándokoknak e serleget.

De a krónikákban többféle feljegyzést találunk erre vonatkozólag.

Igy a VII. század végén élő öreg skót szerzetes — névszerint Adamus —, aki bejárta a Szentföldet, érdekesen írja le, amit látott. «Azon a fensíkon, amelyen a Golgota elterül, van egy kápolna, amelyben Urunk kelyhét egy tokban őrzik. Rajta lévő nyíláson át hozzá lehet férni, meg lehet csókolni». E leírása a serlegnek teljesen egyezik Arculphe gall püspök leírásával, aki 640-ben így írja azt le: «E kehely ezüstműből van készítve, oldal két fogója van». Sajnos, Napoleon katonái, mikor lovaikat a templomokba kötötték, e drága ereklyét megcsonkították és úgy fogóit, mint talapzatát összetörték. Ily állapotban látható még ma is Valence székesegyházában, ahol nagy kegyelettel őrzik. Bár e serleg nem ezüstműből való, de onix-kőből faragott, feltehető, hogy a püspök a szűk nyíláson át látta ezüstnek a villogó követ.

Hová lett az Adamus és Arcolphe által leírt kehely? Mikor tűnt el onnan? Nem lehet tudni.

A másik feljegyzés, amely 1863-ban történt megállapítás szerint abban az írásban található, amelyet a Sorbonneban őriznek.

Eszerint Berry herceg 1416-ban összeírt ingóságainak leltárában találjuk a következő mondatot: «Urunk Jézus Krisztusnak serlege, mely a Cenaculumban tartott utolsó vacsorán szentséges kezeiben volt».

Ez az a serleg, melyet Valenceban őriznek s amelyről szavahihető krónikás úgy beszél, hogy azt Szent Péter hozta volna el Jeruzsálemből Rómába és azon kincsek egyike lett volna, melyeket Szent Lőrinc gondjaira bízta. E szent diakonus, hogy előjárója bírvágya elől megmentse, *hazájába*, Spanyol ország Huesca nevű kis városába küldte volna el, ahonnan Bölcs Alfonz, Castilia királya, Valence káptalanjának megőrzés végett adta át.

Ellenben Génua is erősködik abban, hogy ő bírja az eredeti szent ereklyét, melyet 1101-ben Cesarée zsákmányolása alatt vettek birtokukba.

Mindezen ellentétes állításokkal szemben csak azt jegyezzük meg, hogy bármint vélekedjünk is az előadottak felől, ne feledkezzünk meg arról, hogy templomaink oltárán látható Isten dicsőségére használt felszentelt tárgyak, Urunk Jézus Krisztus jelenvalósága által szentelődnek meg és hálánk, szeretetünk, hitünk felbresztésére szolgálnak.

Tehát mily szép feladat vár az Oltáregyesület tagjaira — különösen a vidéken —, segítségére jönni a plébános uraknak azzal, hogy a szentmise szükséges dolgokat Megváltó Jézusunkhoz méltó állapotban tartsák fenn.

Mert ismételjük, ha a jelenben használt szent tárgyak nem is bírnak a multnak varázsával, mint az ereklyék, a való tény mégis az, hogy Jézus Krisztusnak jelenlévősége ma, úgymint majdnem 2000 évvel ezelőtt, szentséggé avatja e tárgyakat.

Nemmo.

Lelkigyakorlatos házunkban az oltáregyesület választmánya, terjesztőnői, Keresztény Anyák és a Fájdalmas Szűz kongregációbéliek számára rendezett lelkigyakorlatot Révay Tibor jezsuita novicius tartotta, a résztvevők (összesen 144-en) igen nagy lelki épüléssel hallgatták a díszes kanonoki öltönyt egyszerű szerzetes ruhával felcserélő szerzetest.

Szt. József ünnepén nagymise volt az Örökimádásban, amely alatt felajánláskor, a szerep megincenzálta a Szentnek konszekrált oltárát.

Nagybárcányban, mint azt Koch Róbert káplán úr jelentéséből megtudjuk, 1930 dec. 20-án alakult újjá az oltáregyesület. Elnöknő lett Lothariden Antonia úrhölgy. Terjesztőnők: Hrabusál Mária, Seyben Angela, Kecskés Mária, Uravcsik Rozália, Kovács Teréz, Balya Emerentia. Jegyzőnek a mindenkori káplán választatott. Örülünk a buzgó kikezdesnek és amint nemsokára meggyőződik róla *Nagybárcány* — örömmünk mellett a szeretet tetteivel is támogatjuk őket.

Áprilisi szándékunk.

A NAGYCSÜTÖRTÖK méltó megünneplésére azok a lelkek képesek, akik Krisztus akarata szerint az Eukarisztiából élnek és kegyelmeket merítenek naponkinti vételéből. Az idei április különösen az *Eukarisztia szerzéséérti hálat*

kínálja nekünk, mint olyan gondolatot, amelynek uralkodnia kell minden imádságunk és szentáldozásunkban. Mi, az Oltáregyesület tagjai, különösen hivatva vagyunk erre, azon eukarisztikus élet által, amelyre meghívást kaptunk, mikor az Oltáregyletbe léptünk és azon eukarisztikus kegyelmek által, amelyekben mint az Oltáregyesület tagjai részesedtünk. Nagyon hasznos lesz lelkiéletünkre is, ha reáfigyelünk az Eukarisztia áldásaira. Amikor a hálaadást meg akarjuk kezdeni, mindig specializáljuk hálaunkat, hogy az Eukarisztia szerzése révén nekünk jutott, melyik isteni segítségért vagyunk hálásak.

Pl. az Eukarisztia révén Krisztus állandó vigasztalónk vagy irányítónk, vagy különös segítségünk az életszentség útján stb. Segítségünkre lehet a saját eukarisztikus életünk megfigyelése is vagy pl. az Oltáriszentség litániája, amely az Eukarisztia jótéteményeit és hatásait felsorolja. A hála a legjobb könyörgés is új jótéteményekért, azért végezzük úgy az Eukarisztiáért való hálaadásunkat, hogy ilyen kétszeres hatása legyen Oltáregyesületünk javára. *Központi.*

Alpesi téli világ.

Svájci levél.

DRÁGA LÉLEK! Jól esik olvasnom, hogy a távolban is oly nagyon velem érzel. A jó Isten áldjon meg érte. Megnyugtatlak, ne aggódjál miattam, nem akarok megfagyni a svájci télben. Ehhez egy csepp kedvem nincsen. Csak akkor megyek ki a szabadba akár sétára, akár fekvőkúrára, ha már a hegyek mögül kibújt a nap és szórja ránk aranyos; melegítő sugarait. No, mert ne gondold, hogy farkasordító, szibériai zordonság a mi alpesi telünk. Az igaz, hogy néha a reggeli órákban 20—30 fok hideget is jelent a hőmérő, de ez csak addig tart, míg a nap aranyos fejét kidugja és meleg, barátságos «jó reggelt» köszönt mindnyájunknak. Egy félóra múlva már olyan kellemes téli időben sütkérezünk, hogy a te jóságos lelkednek is minden aggodalma felengedne tőle . . .

Megragadom a kínálkozó alkalmat és erről a pompás alpesi téli világról csevegek neked egyet-mást s mint készséggel várod, hozzáfűzök néhány eucharisztikus gondolatot is, amint épen a téli kép hatása alatt felébredtek lelkemben.

Az alpesi tél legszembeszökőbb két eleme a hó és a napsugár. Temérdek hó és özönnyi napsugár. Egyenként is csodaszép mindkettő, hát még így együttesen, hozzá ilyen tengernyi bőségben! A nagy természetnek ebből az igézetes két szépségéből és paazar gazdagságából születik meg az alpesi tél elragadó varázsa, melyet leírni hiába is próbálok. Hiszen nincs az a művészi ecset, amely elégséges volna ahhoz az elbűvölő képhez, melyet a természet szüzi ereje nyújt. Mikor a tiszta kék égboltról leömlik az aranyos fényözön s ott fürdik a fehéren-fehér hótenger kristályos tükrében s onnan visszaverődve szétárad, azt gondolod, hogy csupa napban jársz, mert nemcsak az égboltról, hanem minden gyémántos hókristályból egy-egy mősolygó nap sugárik rád. Ez a csupa szikrázó napfény nyújtja a természet tündéri palotájának tündéri kivilágítását, az alpesi nappalt. Belefájdul a szem a káprázatos sugárözönbe, nem bírja erejét, zöldes szemüveggel védekezünk ellene.

Honnan ez a fenséges jelenség?

Az alpesi magasban tiszta és ritka a levegő. A köd alatt jár a rónákon és halmokon. A hegyeken sokszor heteken át felhőtlen az égbolt! S ezen a tiszta, ritka légkörön, szinte akadálytalanul s így teljes egészében siklik át hozzánk a nap tüzes fénye és sugárzó zápora. Nincs, ami feltartsa, nincs, ami útját állja. Szabadon áradhat a napsugár a maga érintetlen teljességében. Innen a telített fény, innen az a szakadatlan fénygazdagság a téli világban.

Természetes, hogy jólesik az embernek ez a verőfény, ez a kellemes hőmérsékű szabad levegő, melyben együtt szívjuk a nap sugárzó tüzeit, a hőmező üdítő, frissítő erejével. Minden lélekzet, minden mély szippantás

ebből az istenadta adományból az élet és egészség szolgálata. Ezért sietnek a gyengetüdejűek a magaslati téli klímára. De ezért jönnek az egészséges sportolók is oly szívesen a magas hegyek világába.

Van a lelkiéletnek is ilyen napsugaras, alpesi tája. Ilyen az Eucharisztia léggömbje. Csodálatosan szép világ az. A mennyország isteni verőfénye lövell le hozzánk a Szentostyából. Állandó Táborhegyünk, ahol az Úr Jézus dicsőséges arca a mi sugárzó napunk és szentségi köntöse a mi szépséges hőmezőnk. Van itt vakító verőfény, hisz az Úr Jézus a mennyei atyának szemefénye. Ezt a fényt isszák elragadtatással az angyalok, kik vágyva-vágyakoznak a szent arca tekinteni, mert ott az örök bölcsesség, a kifogyhatlan jóság, a legboldogtöbb szeretet napsugarait élvezik.

Ez a kegyelmi fényzőn a kicsi emberi lélek éltető eleme is. E nélkül nincs élet mibennünk. De ennek a krisztusi fénynek érintésére úgy járunk mi is, mint az apró hókristály a napsugártól: befogadja, mohón szívja, fénylik tőle, sugározza s végül elolvad tőle, hogy szétömöljön, új életet fakasszon és ismét a nap felé szálljon. Ez az eucharisztikus lélek élete is. Szomjazza Krisztust, befogadja a szentáldozásban, az adorációban, áttüzesedik tőle, szétsugározza a jócselekedetekben önmagát, amerre lép élet fakad a nyomában s végül beleolvad Krisztusba. Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem. Krisztusban él már e földön, még inkább az örökkévalóságban. Boldog az ilyen lélek. Krisztus szemefénye. Ahogy eltölti a nap az alpesi völgyet fényvel, sugárral, úgy szereti s tölti el Krisztus a hozzávonzódozó lelket kegyelmével, önmagával. S ez a lélek színeváltozása, új élete, boldogsága.

Érdemes ezért a mi kegyelmi alpesi világunkhoz, az Eucharisztiahoz ragaszkodni!

Az alpesi tündéri világ a mesebeli tündérpalotát juttatja eszembe, melynek káprázatos leírásán úgy elandalgott a mi gyermeki lelkünk, de amelynek lezárt kapuja soha fel nem tárult előttünk. S íme, csodák-csodája, az édes gyermekmese felnőtt korunkban mint még édesebb, boldogító valóság toppan elénk. Lelkünk egyik leggyönyörűsebb ébredése az, mikor e tündérpalotát szülőházánknak, meleg otthonunknak ismerjük fel. A mi fényzőnben úszó palotánk, várkastélyunk: az Egyház. Ebben a házban mindig verőfényes nappal van. Napnyugtát nem ismer, mert otthonunk lényege, természete a világosság, a telített napsugár. Hisz a mi Anyaszentegyházunk levegője, alapítója az örökkéfényforrás: Krisztus. Az épület kövei is az örök igazság fénylő kristályai. Hát még az éltető levegője, az az isteni kegyelem sugárzóne. Aztán a háztűzhelyén a folyton égő áldozat tüze lobog, meleget és fényt sugározva szerteszét. S a ház asztalán — ő, ide csak térden csúszik a lélek — Krisztus dicsőséges szent teste a mi hófehér, mindennapi házi kenyérünk. Van-e ennél boldogabb, szebb, gazdagabb ház! A ház ura a világosság Atyja, gyermekei a világosság fia. Édes otthonom, drága szülő

házam, hogy szeresselek, hisz itt mindent megtalálok, ami engem boldoggá tehet örökké!

Ez a téli napsugaras, kellemes világ itt fent az Alpok közt azért olyan meglepően jóleső nekünk, mert másutt zord a tél. Nem érezzük jól magunkat a sok-sok homályban, ólmos ködben. Fázunk a dermesztő hideg szélben, mert velőnkig hat fagyasztó ereje. Ha néha-néha ránk mosolyog a távol, alantjáró nap, csak a vágy, csak a szomj nő bennünk a több fény, a több meleg, a több napsugár után.

Sokszor eszembe jut az evangéliumi parabola a menyegzős házról. Bent fény, öröm. Az ajtón kívül a «külső sötétség» és az emésztő fájdalom. Sok drága lélek, embertestvér botorkál, vergődik ebben a külső sötétségben. Hiányzik a kapukulcsuk a meleg napsugaras otthonba. Ez a drága kapukulcs a szent hit. Drága lélektestvér, mikor nagyon otthon vagy és boldogan élvezed az anyai ház melegét és édes kenyerét, jusson eszedbe az a sokmillió szegény testvér, kik otthon nélkül, ólmos ködben bolyonganak és haza nem találnak, mert nincs kapukulcsuk. Segítsük őket e boldog kapukulcshoz, a szent hithez. Hisz az öröm is edesebb, ha mindnyájan osztozunk benne!

Még egy észrevételt közlök veled, Drága Lélek. A minap déltájban végeztem sétámat. Remek, napsugaras időnk volt. Valósággal ittam a verőfényes szépséget. S egyszerre feltűnik valami, ami a túlradó fényben szokatlanul, egész különösen hatott rám. Hosszú árnyékok vetettek a fák. Hosszú, lilás-szegélyű árnyék kísért az embereket az izzó napsugárban, a hófehér csillogó havon. Délben, verőfényben hosszú árnyék! Nagyon megragadott ez a hosszú, lilás, sötétes árny. Rögtön eszembe ötlött, amit egy misztikus lélek életében olvastam pár nap előtt. Ügyetlen kis cselédeánya kihozta lelkinyugalmából s néhány türelmetlen szóra fakadt. Hamar észrevette a dolgot, de a hiba már megvolt. S másnap az Úr Jézus jelenlétében végigszánt lelkén egy fénysugár, összerezzenve látja lelke árnyékát — a fényben a sötét hosszú foltok. Ó, hogy tudott bánkódni, bocsánatot kérni! Hogy sietett a hosszú árnyéktól szabadulni, tisztulni! A fény mellett, Jézus közelében, észrevesszük hosszú árnyékunkat. S ez az árnyék fáj, elviselhetetlen. Az Eucharisztia fénye lelki-tisztaságunk, kegyelmi életünk legszebb óra, legbiztosabb hatószere.

Ebből a fényből, ebből a napsugárból kérjünk egymásnak minél többet. Ez lesz az eucharisztikus Jézus öröme bennünk. *Német István.*

«**Katolikus sekrestyés.**» Nélkülözhetetlen kézikönyve minden sekrestyésnek, de jó hasznát veszi minden plébános, templomigazgató, szerzetesárda, pap, sőt a laikus hívek is. Praktikus tankönyve a lelkiismeretes sekrestyésnek. Szent Pálnak komoly figyelmeztetése: «Minden tisztességesen és rendben történjék» (Kor. I., 14, 40.) e könnyen kezelhető, szemre is csinos, a szükséges képekkel ellátott pompás kis könyv segítségével biztosan megvalósítható. Kapható a Kármelita-rendházban, Győr; továbbá a Szent István-Társulatnál, Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. Ára 1.60 P.

A központi választmány ülése márc. 9-én délután négy órakor volt. A tárgysorozat előtt dr. Mátrai ügyv. igazgató az elnöklő prelátus, országos főigazgatót köszöntötte névnapja alkalmából, különösen kiemelve azt, hogy az Oltáregyesületnek valósággal új alapokat adott Öméltósága, amikor Bpest minden plebániáján megalakította és fölvirágzásukat állandó érdeklődése és gondoskodásával előmozdította.

Dr. Mészáros János megköszönte az üdvözlést és hangsúlyozta, hogy mindenkor kedves kötelességének tekintette az Oltáregyesület ügyét és meg van győződve arról, hogy az Oe. legközelebb viszi a híveket a szentségi Jézushoz.

A Józsefvárosi oltáregyesület 10 éves jubileumáról emlékezett meg ezután. A központot Dr. Mészáros János prelátus és Kiss Aladárné alelnöknő képviselték az egyesület jubiláris közgyűlésén. Itt láttuk — úgymond az elnöklő prelátus — hogy mit ér az oltáregyesület a plebánián. Gondozza az oltárokat, rendezi a körmeneteket, példát ad a templomban a szentségekhez való járulásban, ott van minden hitbuzgalmi megmozdulásban és kezére jár lelkipásztorának, gyámolítja a lelkiélet ösvényein az arra szoruló katolikus testvéreket.

Szent József oltárának felszentelése megtörtént febr. 28-án 8 órakor az Örökimádásban. Mikes János gróf szombathelyi püspök volt kegyes vállalni az oltárszentelés fáradságos szertartását. Az Örökimádás papjai segédkeztek a felszentelő püspöknek. Az oltár kölapjába Szt. Kelemen és Canterbury Szt. Tamás vértanuk ereklyéit zárta a püspök s ő végezte a szentmisét is, amely alatt kétszáz buzgó hívőt áldoztatott meg. Igazán dicséretes eme katolikus testvéreink buzgósága, akik a két órás szentelési szertartás alatt a legpéldásabb összedettségben várták a Krisztussal való egyesülés pillanatát. A választmányi gyűlésen megtudtuk, hogy a gyönyörű oltár 7773 P-be került s ezt az összeget majdnem egészen, minden nagyobb propaganda nélkül önként adták éveken át össze Szt. József tisztelői, úgyhogy alig párszáz pengő hiányzik még a teljes költségből. Az oltár — jólsikerült megvilágításban — valóságos gyöngye az Örökimádásnak «gyönyörű fehér álom» mint valaki megjegyezte róla. Szt. József arcán annyi áhítat és bensőség ragyog, amennyit csak a hívő lélek el tud képzelni az Isten fiának Nevelő Atyjáról. Reméljük, hogy a szentségi Jézus

még nagyobb szeretetére és még bensőségesebb imáadására s az Érette hozandó áldozatokra fogja tanítani az oltáregyesület tagjait.

Mit jelent szentnek lenni? Egy kis leányt láttak buzgón imádkozni a szentségház előtt. Megkérdezték: milyen akarsz te lenni? Angyal vagy Szt Alajos? A kis leány nem vette le szemét a szentségházzal és azt felelte, olyan akarok lenni, mint az Úr Jézus. Ez az igazi szent életprogram mindenkinék.

Budaörsön a levente-egyesület Lyra műkedvelő szakosztálya *Bató Géza* tanító rendezésében Húsvéti Passiót adott elő márc. 14—28. magyar, márc. 29-én, ápr. 2—5—11—12-én pedig német nyelven. Dicsérendő a budaörsi példa, mert a passiók előadások mindig a hitélet emelésének és a vallásos elmélyedésnek eszközei voltak.

A budavári Koronázó-Főtemplom Oltáregyesülete Ő Szentsége XI. *Pius megkoronázásának 9. évfordulóját* műsoros díszülés keretében ünnepelte meg.

Dr. Tille Gyula helyi igazgató beszédében rámutatott Szentegyházunk jelenlegi helyzetére és azokra a borzalmas üldözésekre, melyeket a kereszténység, de főleg a kat. Egyház egyes államokban a mai felvilágosodott korszakban is elszenvedni kénytelen. — A Pápa megrázó szövegét az egész világ gyermeki alázattal fogadta.

A vallásos jellegű műsor az előkelő közönséget áhítatra serkentette.

I. Pápai Himnusz. II. XI. Pius

melodráma. Irta: *Gy. Czikle Valéria*, zenéjét *S. Czervinka Henrik*, előadják a szerzők. III. *Két egyházi dal.* Irta: *Vladár Róbert*, előadja: *Polgár Izabella* énekművésznő. IV. *Szent Imre rózsái.* Melodráma. Irta: *Gy. Czikle Valéria*, zenéjét szerző *Vladár Róbert*. Előadják: a szerzők. V. *Himnusz Szent Imréhez.* *Vladár Róbert* szövegére írta: *sági Czervinka Henrik*. Énekli: *Dán Norbert* énekművész. VI. *Költemények.* Szavalja: *Bernolák Jenő.* Zárszó és himnusz.

A közönség sorai közt jelen voltak: *Gabriella kir. hercegnő, Zichy Gabriella grófnő, Maldegehen Mária grófnő, Báró Skerlecz Karolin, P. Horváth bárónők, Dr. Bernolák Nándorné, Bodnár Istvánné és Sipnicoski Gy.-né* altábornagynék és a budavári előkelő közönség.

A művészi műsort *Vladár Róbertné* rendezte.

A tabáni oltáregyesület működéséről tartalmas szép beszámolót kaptunk. «Mindent Isten dicsőségére» volt a vezérgondolata a tabáni oltáregyesületnek az elmúlt évben. «Fokozni a mély, odaadó szeretetet az eucharisztikus Jézus iránt, szebbé, gondozottabbá tenni az Ur hajlékát és szorosabbá fűzni egymáshoz egyházközségünk tagjait közös istentiszteletek és vallásos megnyilvánítások által.» Igen szép program ez, amelynek megvalósítására a tabáni oltáregyesület a következő eszközöket használta: az adventi nagybőjti és pünkösti szentségimádatát fokozatosan este 7—10, 7—11-ig, illetve 7—12-ig meghosszabbították, amelyen min-

díg rengeteg hívő vett részt. A gyakori szentáldozás útját egyengetik az oltáregyleti minden vasárnap reggel 8 órai közös szentáldozások. A missziógondolatot külön Kis Szt Teréz perselyében erre a célra gyűjtött 250 P-vel támogatta az Oe. Új selyemmel láttak el egy pluvialet, három kazulát. Kijavítottak másik három kazulát, három stólát, a feltámadási zászlót, egy velumot, 26 vállkendőt, 11 albat, 38 kehelykendőt, 21 kézmosókendőt, 12 stólavédőt, 24 korporalét, 6 karinget. Dolgoztak a Központnak is. Gondozták a templom oltárait. Iparkodtak nagyon ünnepélyessé tenni a májusi ájtatosságot. Iparkodtak emelni a körmenetek fényét. A Szt. Imre-ünnepi legátusi szentmise

oltárához vezető utat a tabáni Oe. tagjai borították virágszőnyeggel. Jótékonycélú buffetet rendeztek a szegények javára. A közgyűlést újra a templomban tartották, amelyen az országos főigazgató mondta az ünnepi beszédet. A tagok száma 276.

A Szt. Anna kongregáció tagjai 145-en *Pál Lajos* jezsuita atya vezetése alatt lelkigyakorlatoztak, míg 200 iparos tanonc számára *Kemenes Illés* bencés főgim. igazgató vezetése alatt volt lelkigyakorlat. Egy egészen zárt lelkigyakorlat is volt, a németajkú hidegküti fiatalasszonyok számára egy szervita atya tartotta a lelkigyakorlatokat.

A Babura László-féle Szt. József kehelyalap tványból hat kelyhet vetünk a szegény templomok számára.

Huonder-Várkonyi: A megdicsőülés reggeli. A Mester lábainál c. elmélkedésorozatnak, megjelent a harmadik kötete is. Aki használta az első kettőt, annak nem kell többé ajánlanunk a most megjelent harmadik kötetet. «A megdicsőülés reggelének elmélkedései a föltámadt Üdvözítővel találkoztatják naponta az elmélkedőt, hogy az Úr Jézus győzelmét teljesen megértse s önmaga is bizalmas lelkesedést, örömet merithessen belőle. Ez a kötet a tiszta lelki örömi forrása és a földi vándor számára az Úr Jézussal való kapcsolat állandósításának biztos eszköze. Elsősorban papoknak szól, akiknek maguknak is nagyon nagy szükségük van arra, hogy naponta figyeljenek a Mester tanítására, hogy a mostani világban oly nehezé vált hivatásuknak egészen a Mester szándékai szerint feleljenek meg. De nagy haszonnal használhatja minden lelkiéletet élő ember is, mert ezek az elmélkedések gondolatokat adnak, röviden és plasztikusan adják. Igen melegen ajánljuk mindenkinek. Megrendelhető a Szent István-Társulatnál, Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28.

Új kis füzet jelent meg Szent Terézkéről bájos képekkel:

A lelki gyermekség kis ösvénye (kis) Szent Teréz szerint
címen. Franciából. 5 kép és 16 oldalas csinos füzetke aranykerettel
10 fillér. Szentkép helyett adható!

Iskolákban, egyletekben szívesen veszik. Aki terjesztené, csak egy levélbe kerül; bizományba több százat is küld utófizetésre és portót viseli a kiadó: v. Veszprémy D. Igimn. igazg. Eger.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.